

[Alfred Jensen.]

gennemføre en sådan foranstaltning, der jo i lige så fuldt mål kommer til at ramme andre indtægtsstigninger, som ikke følger direkte af spekulationer i konjunkturerne. Jeg kan ikke se det rimelige i, at en mand med en indtægt på 30 000 kr., som for et par år siden havde nogle få tusind kroner mindre, skal beskattes hårdere, end hvis han gennem flere år havde haft 30 000 kr. Måske andre kan forklare mig det rimelige deri; jeg er villig til at modtage belæring. Men jeg er glad for at få konstateret, at der findes en mulighed for en sådan hårdere beskatning af de større indkomster; noget sådant er vi tilhængere af, og det viser, at de krav, vi tidligere har fremsat om en lettelse i beskatningen for de små indkomstgrupper, har været mulige at realisere, for det viser sig jo, at der findes tilstrækkeligt med beskatningsmuligheder blandt de større indtægter, og det er min opfattelse, at man bør drage lære heraf og gennemføre sådanne ændringer, når udskrivningsloven til sin tid kommer til behandling. Jeg ved meget vel, at man vil komme og fortælle mig, at der jo skete en lettelse i beskatningen her i foråret og for øvrigt også i fjor, men heroverfor vil jeg gøre opmærksom på, at denne lettelse dog ikke var større, end at der stadig betales forholdsvis større skatter af de lavere indtægter end nogensinde før. Min partifælle, det ærede medlem hr. Aksel Larsen omtalte under finanslovdebatten, at en arbejderindtægt, en gennemsnitsindtægt, i henhold til statistisk departements oplysninger i 1940 for en forsøger uden børn er 4 080 kr., og den beskattedes før krigen med 230 kr. årlig. I henhold til samme statistiske kilde skulle indtægten for arbejdere i København nu være 8 340 kr., men skatten er steget til 1 050 kr., d. v. s. langt mere end firedoblet. Og som det er med denne skatteyder, således er det jo med adskillige andre kategorier. Der er sket en forholdsvis større forhøjelse af beskatningen på de små indtægter end på de store; derfor er det rimeligt og retfærdigt, at man foretager en omlægning af beskatningen, og det er urimeligt, at man kommer og foreslår nye byrder, som tilfældet er i denne omgang.

Jeg vil forøvrigt som andre ordførere spørge om, hvorledes man tænker sig at ramme storlandbruget, for jeg forstår, at der ikke findes nogen, der vil bestride, at netop storlandbruget har lukreret ved kronenedskæringen og ved de konjunkturer, som nu vælter ind over landet. Tror finansministeren, at han vil kunne ramme denne kategori ved merindkomstskatten, eller reg-

ner han med, at den går fri? Og hvis han ikke rammer den ved denne skat, hvorledes har han da tænkt sig at lægge byrder på den? For det klares jo ikke ved forbrugsafgifter; skal man tage en del af denne fortjeneste tilbage, må der træffes særlige foranstaltninger, og det foreligger der intet som helst om. Skal der lægges byrder her, må det være gennem den direkte beskatning og ikke gennem forbrugsafgifter.

Finansministeren har i sin tale gjort opmærksom på, at disse direkte skatter vel kun i langsom målestok vil indvirke på forbruget, men han havde det håb, at en del af dem, der skal deltage i opsparingen eller den øgede skattebetaling, allerede nu, et år forud for den, ville begynde at lægge til side. Jeg tror, det er et forfængeligt håb; jeg tror, ministeren må indstille sig på, at folk netop ikke sparer op i denne situation. Og det er vel i og for sig såre naturligt. Priserne er steget ganske forfærdeligt i den sidste tid, og det er sagt flere gange fra denne talerstol, at den fulde vægt af prisstigningerne udefra ikke er slået igennem herhjemme endnu. Men under sådanne omstændigheder må man da gøre sig klart, at de, der har mulighed for at købe varer til de nugældende priser, ikke sparer op af hensyn til skattebetalingen og så venter med at købe varer, til priserne er steget 10—20—40—50 pct. Nej, i stedet for at spare op vil folk købe alle de varer, som de har mulighed for at købe — det er det, man sporer rundt omkring; der foregår opkøb af varer i stor stil. Evnen dertil er naturligvis forskellig, men enhver sætter ind og garderer sig så godt som muligt, og det vil sige, at de forventninger; ministeren nærer til disse forslags virkning, er altfor optimistiske. I det hele taget tror jeg, det vil gå således med forventningerne ikke alene til de særlige love, vi her behandler, men også til de øvrige foranstaltninger, der kommer til i form af forbrugsafgifter, at de ikke bliver opfyldt. Jeg tror, det vil gå, som da vi behandlede Marshallplanen, hvor man stillede store forventninger, som da vi behandlede Atlantpagten, hvor man sagde, at den sikrede freden og en billig oprustning; og som da vi foretog kronenedskæringen: man må erkende, at alle de forventninger, man havde, ikke slog til. I stedet for er vanskelighederne blevet forværret.

Det er vor opfattelse, at man ikke vil kunne klare de vanskeligheder, vi står overfor, ved de foranstaltninger, som her er foreslået. Tværtimod vil man forværre vanskelighederne, og derfor vender vi os